

Tàn Đêm Tuyệt Đổ

Bảo kéo màn cửa nhìn ra ngoài. Mới năm giờ chiều mà trời đã tối. Mấy cột đèn điện vàng vọt bên hông khách sạn chỉ đủ soi mờ những đụn tuyết trắng xanh của khu parking rộng rãi, với mấy hàng xe đậu dài dài, nhưng vắng vẻ như những nắm mồ hoang. Căn phòng khách sạn quanh quẽ, lúc nào cũng quanh quẽ như đời sống độc thân của chàng từ bao năm qua, chưa một lần dám có bạn ở chung khác phái. Những khi được sở phái đi làm việc xa, như lần ở thành phố Saint Louis này, mấy ngày làm việc là mấy đêm cô đơn trong căn phòng trống vắng. Lúc mới đi cũng có thêm một người đồng nghiệp nữa, nhưng anh ta xong

việc hôm qua, đã vội phải bắc cầu sang làm việc ở một thành phố khác, để lại một mình Bảo tới cuối tuần. Còn tới hai ngày nữa...mới thoát khỏi cái khí hậu khắc nghiệt của vùng tuyết ngập đầu, khác hẳn với miền Cali ôn hòa của anh.

-Bảo trở lại giường, nằm xoải, một tay làm gối, một tay đặt trên ngực, giữa chiếc giường rộng rãi, khăn trải giường trắng tinh, phẳng phiu.. Bỗng Bảo nhớ tới một người quen, một vị giáo sư cũ, thời trung học, cũng cư ngụ tại thành phố này. Đã lâu lắm, một người bạn cho anh biết, kèm theo số điện thoại của ông ta. Hồi mới di cư từ "Bắc vô Nam", năm 54, Bảo học đệ tứ trường Hồ Ngọc Cẩn thì ông Hoàng, một sinh viên năm thứ ba trường Khoa Học Saigon dạy toán. Ông không lớn hơn học trò bao nhiêu nên coi học trò như lũ em, chính bọn Bảo cũng từng được ông khuyến khích gọi ông bằng anh. Sau này, khi Bảo tốt nghiệp Đại Học Sư Phạm, nhiều khi dạy chung với ông trong một vài lớp, hai bên đối xử với nhau vừa như đồng nghiệp, vừa như anh em trong một mối thân tình đặc biệt. Thời đó, trong các bạn hữu đồn đãi ông lấy một cô học trò rất xinh đẹp...và kém ông cả chục tuổi. Đúng ra, ông không phải là người đẹp trai, nhưng với cái bằng cử nhân toán, một cấp bằng rất hiếm ở Saigon thời đó, cưới được cô vợ trẻ, đẹp, cũng không phải là sự lạ. Nghĩ đến ông Hoàng, Bảo chồm dậy, lấy sổ điện thoại cũ kỹ trong ví ra, trở lại dưới cây đèn ngủ, mở ra dò tìm số của ông. Nét bút chì lâu ngày đã mờ, nhưng vẫn còn đọc được. Anh bấm số chín để nối đường dây ra ngoài, rồi cẩn thận quay từng số. Cuối cùng có chuông reo. Nhưng chỉ được ba

hồi, tiếng cô "operator" léo nhéo "We're sorry. You have reached the number that has been disconnected, no longer in service..."...Bảo sợ mình bấm sai, nên cúp ngang, cố gắng cẩn thận từng số một lần nữa, 'operator' vẫn cho biết số đã ngưng hoạt động. Bảo buông điện thoại, nằm lại trên giường, thở dài ngao ngán. Không gọi thì thôi, đã gọi mà không liên lạc được, thấy bức bối làm sao. Làm việc suốt tám giờ trước màn ảnh computer, mỗi một thực sự, nhất là đôi mắt. Bảo nằm yên nghỉ ngơi một chút để còn xuống cafeteria ăn cơm tối. Cái khách sạn này có vài món ăn được, mấy hôm nay ăn hoài cũng chán, giá mà có cái buffet cơm Tàu nào gần đây thì tốt biết mấy. Thôi một tuần lễ cũng chỉ còn vài hôm nữa là thoát nợ, ráng lên.

Tiếng gió hú, tiếng tuyết vỗ mạnh vào cửa kính khiến Bảo thức giấc. Bên ngoài, trời đang đổ tuyết. Anh ngồi nhồm dậy, chớp nhanh chiếc đồng hồ đeo tay để trên đầu bàn ngủ: đã hơn chín giờ đêm rồi...Mười giờ nhà ăn đóng cửa, Bảo vội mặc nhanh quần áo, nhưng đi dép, rời phòng ngủ. Ngoài hành lang vắng vẻ. Khách sạn ở thành phố nào, vào mùa đông cũng vắng khách, hướng chi Saint Louis không phải là một thành phố nổi tiếng, ngoài cái vòng ARCH bên sông Mississippi ra cũng chẳng có cái gì hấp dẫn. Mùa này, nếu muốn đi du lịch thì người ta tới Miami ở Florida, San Francisco hay Los Angeles ở Cali chứ ai đến nơi tuyết đổ đêm ngày như đây. Bảo loẹt quẹt đôi dép, thư thả đi về phía thang máy ở cuối hành lang. Anh bấm nút "down", mũi tên đỏ chỉ xuống bật sáng, ngược mắt nhìn lên. Tiếng động ỳ

âm từ trên vọng xuống. Những con số nằm ngang trên bậu cửa thang máy lần lượt bật sáng, tắt thay đổi nhau, giảm dần và ngưng lại ở số lầu ba là nơi Bảo đứng. Hai cánh cửa mở. Trong đó đã có sẵn một người. Khi hai cánh cửa khép lại, dưới ánh sáng mờ ảo bên trong thang máy, người đàn bà Á đông, nhưng ăn mặc lối tây phương khá lịch sự, chiếc áo đầm màu đậm, cổ cao. Bảo gật đầu chào người đồng hành trong thang máy, nàng cũng chào lại, nhưng với một nụ cười tươi, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Bảo.

Yên lặng. Bảo để mắt đắm đắm vào mấy con số bật tắt trong thang máy cho đến khi nó ngưng lại. Cửa mở, Bảo nhường lối cho nàng ra trước, rồi mới chậm chậm theo nối gót. Hai người cùng đi về phía cafeteria. Nhìn người đàn bà đi chỉ cách dăm bước phía trước, một dáng đi hết sức nhẹ nhàng như bay bổng trên mặt thảm, không gây một tiếng động nhỏ khiến Bảo nghĩ tới mấy cô gái Nhật Bản thoăn thoắt với những chiếc dép hai quai kẹp giữa hai ngón chân cái và kế tiếp. Có thể nàng cũng là một cô gái Phù Tang. Nhưng cái kiểu tóc kia...Bảo nghĩ có thể nàng là người Hoa hay Việt thì đúng hơn. Mặc, Tàu, Nhật hay Việt cũng thế thôi. Dãy hành lang với màu thảm đỏ đến lóa mắt. Tuy nhiên, ban đêm, dưới ánh đèn mờ, mắt không bị hoa, dễ chịu hơn, nhưng lại gây một ấn tượng kỳ bí, giống như khi thấy mấy dãy hành lang trong các bộ phim ma quái kiểu "The Tales From The Crypt" thường chiếu trên TV. Người đàn bà tới trước cafeteria thì hơi ngừng lại, ngó nhanh lại phía Bảo, rồi bước vào trong. Như có gì dính dưới dép, một miếng chewing gum chẳng. Bảo ngồi xồm

xuống, tháo dép, lật lên xem. Không có gì...Thực ngạc nhiên. Chân kia cũng bị dính xuống thảm, không chặt, nhưng nhấc lên, cảm thấy vướng vất, khó chịu. Bảo nhìn kỹ trên thảm, dưới dép mình không có dấu vết bã kẹo cao su, nhưng mờ mờ lốt giầy đàn bà, lốt đó không giống giầy ướt bước trên thảm...mà ánh lên như có vết tích của chất lân tinh trong tối. Nếu nhìn kỹ, có thể thấy những dấu giầy này theo tới tận cửa phòng ăn. Bảo lắc đầu, thực không biết đế giầy nàng làm bằng thứ da gì mà lạ vậy. "Gót sen lẫm đãng khi gần khi xa", Bảo bỗng nhớ một câu trong Kiều...tả bước chân của Đạm Tiên lúc hiện ra với Thúy Kiều. Chàng bật cười đắc ý khi mình so sánh hai người đẹp với nhau. Dấu chân này...để chàng theo nàng thì...nhất. Có lẽ nhà sản xuất giầy tạo nên cái "mốt" mới này dành riêng cho các người đẹp. Vì họ càng đẹp, càng mong muốn có nhiều người theo mình, để thỏa mãn tự ái, để hãnh diện với các giai nhân khác. Bảo không nhiều bạn gái, nên rất kém về thời trang của phái nữ. Biết vậy, anh đi trạch sang một bên, tránh những dấu giầy của nàng.

Cafeteria giờ này thực vắng vẻ. Vài ông khách ngồi uống cà phê hay bia mà tuyệt nhiên không thấy người đàn bà đâu. Bảo không quan tâm, vì có thể người ta vào restroom chẳng. Anh tìm một chiếc bàn khuất, trong cùng, nhưng có cửa sổ nhìn ra ngoài. Đang có mưa tuyết, trời đất trắng xóa một màu. Gió lớn nên tuyết vạt vào cửa kính gây tiếng động mạnh. Những âm thanh đó lúc này đã đánh thức Bảo dậy. Người waitboy, quần tây đen, áo di-lê đỏ thắm lại lấy "order". Bảo gọi một miếng "medium steak", một củ

khoai tây nướng, salad và nước cam vắt.

Anh hầu bàn bỏ vào trong, Bảo lơ đãng nhìn ra ngoài.

Cảnh tuyết rơi thực buồn. Đặc biệt bầu trời trở nên mờ ảo, sáng xanh như có trăng suông. Thành phố này có nhiều khu phố cũ, đường đi chật hẹp, với những căn nhà nền cao, gạch đỏ, không hồ áo, thuộc loại các thành phố cổ của Hoa Kỳ thời mới lập quốc, tỉ như thành phố Syracuse ở New York, Spokane của Washington, Tucson mãi bên Arizona. Mới chập tối, đường xá đã vắng hoe. Càng khu downtown càng vắng. Từ khách sạn Howard này tới trung tâm thành phố, nơi có một sân football lớn và cái ARC bên bờ sông Mississippi cũng không xa quá vài ba miles. Thế mà mấy hôm nay, bận rộn quá đến nỗi Bảo chưa có thì giờ qua đó xem.

Bỗng có ánh đèn xe từ ngoài đi vào bãi đậu xe, đèn pha quét qua khung cửa sổ khiến Bảo lóa mắt, nên anh phải vội quay vào trong.

Lạ nhỉ!

Người đàn bà đã đứng đó, bên cạnh bàn Bảo ngồi.

Bảo hơi nheo mắt ngược lên. Nàng đang lặng lẽ nhìn anh mỉm cười...nụ cười hiền hòa, như lúc đầu mới gặp.

Tiếng nói êm như gió thoảng:

- "Anh người Việt...phải không ạ?" Tay vén lọn tóc hơi vương trước mặt với cái chớp mắt nhanh "Tôi nhìn là biết liền à...".

Bảo ngạc nhiên không những do sự xuất hiện đột ngột của người đẹp...mà còn ở sự nhận xét bén nhạy của nàng, khá hơn anh một bậc:

- "Vâng," Bảo vội đứng lên "Bà thực có mắt nhận xét rất tinh tế..." Anh tiến ra khỏi chỗ ngồi "Tại nơi xa lạ này mà gặp được đồng hương thì thực là mừng". Anh đưa tay kéo nhẹ chiếc ghế đối diện với ghế mình, tiếp: "Nếu không có gì bất tiện, mời bà cùng ngồi chung bàn cho vui, thưa, tôi tên Bảo, Nguyễn Mạnh Bảo".

Nàng đặt chiếc ví đầm bằng nửa cuốn sách, không quai, đen bóng, lên bàn, rồi không khách sáo, ngồi xuống ngay:

- "Cảm ơn anh," Tay phải nàng vỗ nhẹ lên thái dương: "Hãng ABC Production gửi anh sang Saint Louis phải không?"

- "Dạ đúng!" Bảo vừa trả lời, vừa mở tròn mắt ngạc nhiên nhìn nàng: "Sao bà biết tài vậy?"

Nàng cười thành tiếng nhỏ, nhưng trong vắt:

- "Có gì khó đâu...vì tôi cũng được hãng mình gửi sang...nhưng chỉ sau anh mấy ngày thôi. Anh nói tên là tôi phải biết chứ," Nàng khẽ thở dài: "Nhưng tiếc rằng...tôi phải ở lại sau anh ba hôm" Nhìn ra ngoài trời, nàng than thở: "Tuyết, một mình ở cái thành phố này buồn thất ruột". Mặt nàng trở nên u ám, xa vắng...rồi nàng khẽ lắc đầu.

À ra thế. Bảo mỉm cười vui vẻ

- "Bà về sau tôi ba ngày...Mission gì vậy? Nhưng chúng mình cũng còn ở đây với nhau tới hai ngày nữa."

Suy nghĩ một lúc, chàng gật gù, đánh bạo đề nghị:

- "Nếu bà thích, tôi sẽ đưa bà đi thăm một vài thắng cảnh ở đây"

Anh ngược lên liếc xéo nàng.

Người đàn bà nhìn Bảo đăm đăm, như chẳng quan tâm tới đề nghị của Bảo. Tuy hơi ngượng, nhưng anh cũng mạnh dạn, không giữ ý, ngấm lại người đàn bà một cách kỹ hơn. Nàng có nước da trắng xanh, khuôn mặt đầy đặn, mắt sáng, dưới đôi lông mày cong vút, làn môi đầy, lại hơi mét, như không thoa son. Tuổi chắc cũng gần bốn mươi, nhưng thân hình còn nở nang, hấp dẫn lắm. Phải nói, nàng là một người đẹp, dù lúc này đôi môi không được tươi thắm.

Nàng đưa tay ra trước để bắt tay Bảo, nhưng vẫn đeo găng trắng, ngắn, để lộ cả một cánh tay trần trắng ngà tới vai, khuất lấp bởi lớp áo màu xanh rêu đậm.

"Hân hạnh được biết anh. Tôi làm trong Accounting Department. Anh về là tôi phải tính toán tiền bạc với tụi nó. Có điều anh đừng gọi tôi là bà nữa," Nàng nhìn xuống, khẽ cười: "Tôi...già đến thế sao?"

Câu giải thích làm Bảo cũng mù vì anh chỉ chuyên lo về kỹ thuật. Có điều, Bảo cũng thấy cách xưng hô quả nên thay đổi:

"Đâu có phải vậy. Vâng, nếu chị cho phép, có lẽ như vậy thân tình hơn," Bảo về ghé mình, ngồi xuống, tay xếp lại xiên, dao, thìa...đặt chúng lên xấp napkin: "Tôi...rất ít kinh nghiệm giao tiếp với quý bà quý cô có gì sơ xuất chị bỏ qua cho".

Nàng lắc đầu:

"Không dám. Xin lỗi, tên tôi là Kiều Liên...Ma Kiều Liên."

Tên họ nghe thực lạ, giống của người Trung Hoa quá.

Người hầu bàn dọn đồ ăn ra bàn cho Bảo. Kiều Liên nhìn hẩn, nói:

"Vui lòng mang phần của tôi ra đây luôn, cảm ơn."

Người hầu bàn khẽ "Yes," rồi vội đi.

Một lúc sau, đồ ăn của nàng cũng được dọn ra: một đĩa salad, một chén xúp nóng, nước trà.

Hai người lặng lẽ nếm thử món ăn của mình. Bảo ngược lên:

"Bốn năm hôm nay, ăn mãi mấy món này, chán quá rồi," Nhìn ra ngoài: "Giá có tiệm cơm Tàu hay Việt ở đây thì tốt biết mấy."

Kiều Liên gật đầu:

"Tôi cũng kỵ đồ ăn Mỹ. Tôi biết gần đây có một buffet Tàu, tối mai mình tới đó thử."

"Sao chị mới tới mà rành vậy?" Bảo lắc đầu: "Chịu các bà."

Kiều Liên cười thành tiếng:

"Một ngày đâu có thể...biết được," Lấy napkin lau miệng, rồi nàng tiếp: "Thú thực, trước đây, tôi đã từng ở thành phố này với..." Nàng bỏ lửng câu nói, nhìn ra ngoài, đôi mắt xa xăm...

Bảo bỗng cảm thấy mơ hồ một chuyện thương tâm, nên yên lặng, lơ đã như không nghe thấy chữ "với". Với...ai, gia đình, bố mẹ, anh em hay chồng con, mà bây giờ không còn nữa, khiến nàng phải ngáp ngừng.

Nhưng không lâu, nàng tiếp, tiếng rất khẽ:

"Tôi...ly dị với ông ấy và bỏ cái thành phố quỷ quái này," Ngừng lên, mỉm cười: "Bỏ đi...tôi không muốn Bảo bận tâm đâu nhé." Rồi cúi xuống tiếp tục ăn.

Cách xưng hô tên làm Bảo vui vui. Không biết tuổi tác của hai người có chênh lệch lắm không. Nhưng dù sao, người đàn ông cũng phải giành vị thế "kẻ cả" mới đúng, Bảo mạnh dạn nói:

- "Xin lỗi...tôi làm Kiều Liên không được vui."

Kiều Liên liếc xéo Bảo, cười lớn để lộ hai hàm răng trắng muốt. Môi nàng nhợt nhạt thế, nhưng trong miệng, tất cả đều đỏ hồng một cách lạ lùng:

- "Bây giờ thì vui rồi. Tối mai, mình đi ăn cơm Tàu nghe," Buông thìa xúp, tiếp: "Bữa tối, thường tôi không ăn được nhiều, nhưng nhất định ngày mai sẽ ăn thỏa thích."

Bảo cũng đã ăn xong, khuấy nhẹ ly nước cam, nói:

- "Ở miền này, không ăn tối, thiếu energy, đêm lạnh không ngủ được...đâu," nhưng chợt nhớ ra nàng đã từng ở đây, làm sao mình có thể dậy khôn người ta, nên anh cười, lấp liếm: "Nói vậy chứ cũng còn tùy người."

- "Tôi đâu có ngủ...được nhiều," Đưa hai tay vuốt hết tóc về đằng sau khiến ngực nàng đưa hết về đằng trước...thực nẩy nở, kêu gọi: "Mỗi đêm chỉ chùng vài ba tiếng," Lắc đầu, thở dài: "Không thể nhắm mắt lâu hơn".

Bảo ngậy người trước sức quyến rũ của người đàn bà đã đến tuổi chín mùi hấp dẫn nên cũng chẳng nghe thấy nàng nói gì.

- "Thực đấy...". Như chợt thấy cái ngậy dại của chàng trai trước mặt, nàng nheo mắt, chum môi, giọng hơi điệu: "Kià Bảo!"

Bảo giật mình, ngượng nghịu:

- "Thôi, mình về chứ?"

Anh cầm ly nước cam uống cạn: "Kiều Liên ở..." Rồi như thấy mình quá đường đột, anh lặng yên, không dám nói tiếp:

- "Lầu sáu...Tôi muốn yên tĩnh, xa hẳn mọi người." Lắc đầu: "Đừng mất công lên đó, tôi sẽ xuống lầu ba thăm anh mà."

Lầu sáu...Cô này...lập dị thực. Bây giờ, mùa đông, hotel này đâu có nhiều khách. Lầu ba của Bảo cũng còn nhiều phòng trống, hướng chi lầu sáu...chắc chỉ có mình "mụ khùng" này thôi. Hình như đọc được ý của Bảo, Kiều Liên nhìn sâu vào mắt anh:

- "Lạ hả? Vấn đề giản dị thôi.Mình không muốn mỗi lần ra khỏi phòng lại thấy có kẻ nhìn lén mình..." Cười, lắc đầu: "Đàn ông đáng 'ghét' lắm." Nàng đứng lên: "Nào thì về".

Bảo đứng lên theo, nhưng đi nhanh tới chỗ trả tiền để thanh toán bữa ăn cho cả hai người. Kiều Liên đứng nhìn theo, nhưng chỉ mỉm cười, không phản đối.

Khi Bảo trở lại, nàng khẽ nói: "Cảm ơn anh."

Hai người đi sóng đôi trở về phòng. Trong ánh sáng mờ mờ của thang máy, bỗng có lúc Bảo thoáng thấy mắt nàng ánh lên một vẻ sáng lạ lùng khiến lòng anh bàng hoàng sợ hãi. Nhưng cái cảm giác đó chỉ một thoáng rất nhanh, không đủ lấn áp cái hấp dẫn toát ra từ nụ cười duyên dáng và kêu gọi của người đàn bà.

Thang máy dừng lại ở lầu ba, cánh cửa vừa mở, Kiều Liên đã khẽ nói: "Bảo về nhé. Chúc ngủ ngon," Nàng đưa tay nắm tay Bảo, rồi đột nhiên hôn nhẹ lên trán Bảo... "Hẹn tối mai..." Rồi như đọc được ý nghĩ của Bảo, nàng mỉm cười giải thích luôn: "Ban ngày

Kiều Liên bạn...vô cùng...chỉ trở về hotel vào buổi tối thôi. Good night!"

Cửa thang máy đã đóng, tiếng ỳ âm rung chuyển từ trên vọng xuống nhỏ dần...nhỏ dần mà Bảo còn ngẩn ngơ với nụ hôn bất ngờ của người đẹp. Dãy hành lang vắng hoe, cửa các phòng đóng im ỉm.

Sau khi thay quần áo, Bảo đứng tần ngần trước chiếc gương trong phòng tắm. Nét son nhạt nhòa trên trán...mặc dầu Bảo thấy môi nàng rất nhợt nhạt....Biết đâu nàng tô một thứ son như vậy...Bảo rửa mặt, và rất tiếc khi phải lau mất cái dấu vết thương yêu đó đi.

Đã hơn mười một giờ, Bảo đi nằm, đầu óc nghĩ mông lung về Ma Kiều Liên, người đàn bà mới chỉ gặp lần đầu, nhưng lại làm cho lòng anh xốn xang lạ lùng. Vết son...vết son tuy đã được rửa sạch, nhưng không hiểu sao, tại nơi đó, trên trán Bảo, anh có cảm giác như được bôi bởi thứ dầu gì đó, khiến chỗ này có vẻ lạnh hơn những nơi khác.

Bảo tắt đèn lớn, chỉ để lại ngọn đèn ngủ ở đầu giường, kéo chăn đắp tới cổ, rồi cố dỗ giấc ngủ. Ánh đèn điện từ ngoài đường lọt qua khe cửa chộp chồn lay động trên tường ở một góc phòng, tiếng gió từng cơn rít nhẹ từ ngoài vọng vào là những yếu tố sinh động còn sót lại trong căn phòng quanh quẽ.

Chưa nhắm mắt được lâu, bỗng có tiếng chuông điện thoại reo làm Bảo giật thót người. Ai gọi mình giờ này. Có thể bên hăng có gì cần phải thay đổi gấp trong công việc của anh đây.

- "Alô, Bảo nghe đây," Bảo nói bằng Anh Ngữ...
Thực ngạc nhiên, bên kia tiếng của Ma Kiều Liên:

- "Bảo, Kiều Liên đây...ngủ chưa?" Nàng thì thào: "Buồn quá, gọi Bảo nói chuyện chơi một chút được không?". Khẽ thở dài: "Chẳng sao ngủ được."

Bảo khẽ cười:

- "Tôi cũng thế," Anh cũng hết sức cảm động...vì lần đầu tiên được người đẹp gọi trong đêm: "Không biết sao khó ngủ quá!" Nhưng trong bụng Bảo cũng thấy hơi lạ vì nàng có số điện thoại phòng mình.

Kiều Liên quả thực là người lanh lợi, nói ngay đúng cái thắc mắc của Bảo:

- "Đêm khuya phải năn nỉ mãi...operator mới cho số điện thoại của anh đó."

Rồi giọng Kiều Liên rất nhẹ, trở nên như than, như thở:

- "Bảo biết không...Kiều Liên đã trải qua gần mười năm hết lòng với bốn phận làm vợ, làm dâu...để cuối cùng...sang mãi tận bên này...mới vỡ lẽ ra mình đã phí tuổi xuân với một ông chồng độc tài...với một gia đình nhà chồng khắc nghiệt..."

Bảo ngẩn ra vì lời tâm sự quá đường đột của người đàn bà. Bên kia, Kiều Liên vẫn nói thao thao theo ý nghĩ của nàng:

- "Tây phương người ta có lý...khi nhận định là trong đời sống con người thì sex là vấn đề quan trọng nhất. Vợ chồng hạnh phúc hay không là do họ biết thỏa mãn cái khao khát tự nhiên của tình dục," Gằn giọng: "Hừ, Á đông mình cứ lấy cái đạo Khổng Mạnh ra áp chế phái nữ...Người đàn ông thì cứ hùng hục thỏa mãn cho riêng mình mà không cần biết 'con vợ' nó có được hưởng cái gì không, hay chỉ cần rằng chịu đựng...Không ai dạy cho bọn đàn bà biết làm thế nào

để được hưởng cái khoái cảm tuyệt vời của 'sex', còn thằng chồng thì ngu muội...tưởng mình sướng...thì con vợ cũng sướng như vậy!"

Bảo nghe như vẹt nghe sấm, không ngờ Kiều Liên chịu đựng những uẩn ức đến độ phải buông những lời sống sượng như vậy. Bên kia, người đàn bà lại rít lên:

- "Bảo biết không, ở cái thành phố này, Kiều Liên đã phải cực khổ thêm ba năm nữa với một gia đình gồm một thằng chồng đần độn, chỉ biết nói câu 'cậu vợ bảo vậy...cậu vợ muốn vậy...' mà chưa bao giờ dám nói câu 'vợ tôi muốn vậy'...và đôi vợ chồng già bệnh hoạn, cấm cản, khó tính...vì thế Kiều Liên phải tự giải phóng mình..."...Khóc rưng rức: "Biết được việc mình phải làm cho mình...thì cũng đã muộn hết cả rồi!...thế có hận không chứ!". Xụt xùi...hỉ mũi...nghe ngào: "Nói vậy...Bảo có thông cảm cho mình không?"

Thông cảm! Không ngờ chỉ mới quen nhau có hơn tiếng đồng hồ mà Bảo phải trả lời một câu hỏi khó như vậy! Thì đàn ông nào cũng phải trả lời xuôi đi chứ:

- "Kiều Liên," Bảo thấy sao tự nhiên giọng nói của mình ngọt ngào đến thế: "Thông cảm chứ...đàn ông Việt mình ít hiểu biết về tình dục lắm vì có ai dạy cho họ đâu..." Ngẫm nghĩ một lúc: "Bảo cũng thế...Có biết chút ít là do đọc sách...xem phim" Chết mẹ, xem phim thì coi như chỉ biết những trò...vô loại thôi...Bảo vội ngưng không dám nói tiếp.

Nhưng bên kia, Kiều Liên reo lên:

- "Có thể chứ. Bây giờ Kiều Liên đã tự do... 'Libre comme le vent!'. Minh tới bây giờ." Điện thoại bị cúp ngang.

Bảo sững sờ đặt ống điện thoại xuống, quên cả gác nó lên máy..."Minh tới bây giờ!"...Kinh quá...người đàn bà này... 'đói khát' đến thế kia à. Tuy Bảo độc thân, nhưng tính tình điềm đạm, đàng hoàng, 'rất ít khi đi chơi bởi bận bịu' nên gặp cảnh này tránh sao khỏi hoảng hốt.

Nhưng, suy nghĩ lại một chút thì đâu có sao, những mối tình đồng nghiệp...khi đi 'field trip' với nhau...đã từng xảy ra như cơm bữa ở cái xứ này thì chàng cũng chẳng cần...so đo từ chối một cử chỉ 'rất tình' của người đẹp...nhất là nàng cũng đang trong tình trạng 'available'.

Bảo chồm dậy, vượt lại khăn trải giường, rồi vào phòng tắm dọn dẹp một chút treo lại mấy cái khăn tắm mới, bỏ đi những chiếc đã dùng rồi. Bỗng nhìn thấy hình tượng mình trong gương sao mà nó lố bịch đến thế!

Khi Bảo quay trở ra thì anh giật thót người vì Kiều Liên đã đứng chờ bên giường với chiếc áo choàng màu huyết dụ phủ từ cổ xuống tới gót chân. Chưa kịp hỏi một câu ngạc nhiên vì sự xuất hiện đột ngột của nàng, nhưng ít ra, nhờ đó đã giúp anh tỏ ra là một người 'ga-lăng' khi để ngỏ cửa chờ nàng. Mà có thể lúc này, Bảo đã quên cài then bên trong chẳng.

Thấy Bảo, Kiều Liên như một con hổ cái bắt mồi, Nàng chạy lại, ôm chầm lấy anh, hôn như mưa...lên mặt, lên mũi, ngậm chặt hai bờ môi, đưa lưỡi qua hai hàm răng của Bảo. Bảo cố bình tĩnh để lấy lại phần chủ động. Chàng đưa nàng lên giường và thấy ngay dưới chiếc áo choàng đỏ là một thân thể trần truồng...vô cùng hấp dẫn nhưng lạnh như băng.

Quần áo lót của Bảo bị xé ra từng mảnh, cơn cuồng nộ của người đàn bà trên thân thể Bảo đổ xuống như một trận bão tuyết trên đỉnh cao sơn... Và chính Bảo, Bảo cũng chưa từng được hưởng những giây phút hoan lạc đến mê hoặc như vậy. Bảo phải trải dài sự mòn mỏi trên từng phần cơ thể căng phồng khao khát nhục dục ấy để nghe thấy những tiếng rít lên thấm thiết kèm theo những đau buốt dưới các móng tay sắc như vuốt mảnh thú cấu vào da thịt. Nhưng chính những đau đớn đó hòa hợp với cảm giác tê cứng bùng vỡ thành nguồn khoái cảm vô cùng hấp dẫn...đến độ chính Bảo nhiều lúc cũng đã điên dại cắn sâu vào da thịt của nàng, để thấy được mình cũng trở thành một thứ dã thú đang dầy vò con thú 'cái' của mình.

... Bảo chìm sâu trong mệt mỏi rồi...Tiếng thở phì phò bên cạnh như một viên thanh, mơ hồ. Đến khi mở được cặp mắt trĩu nặng thì nàng đã bỏ đi từ lúc nào. Bảo cảm thấy lạnh vô cùng. Chàng vội vào phòng tắm xả một hơi nước nóng bỏng, rồi mặc vội bộ swet len, lên giường trùm chăn kín người. Thế mà cảm giác lạnh lẽo vẫn còn. Nó lạnh từ trong ruột lạnh ra khiến Bảo thèm, rất thèm một ly rượu mạnh lúc này, như một người nghiện rượu thứ thiệt.

Bỗng Bảo chợt thấy có vết gì màu đỏ trên chiếc gối Kiều Liên nằm. Khi anh nhắc nó lên, thật kinh khủng, máu trong gối chảy ra có giọt đầy trên giường.

Quái lạ, không thể hiểu nổi máu ở đâu mà nhiều vậy?

Kiều Liên có vết thương gì trên đầu?

Suốt đêm ấy, Bảo không ngủ. Sáng ra, anh phải uống hết cả một ly whisky trước khi đi làm. Có lẽ hai người đã vì men tình, quên một chiếc chăn để giữ hơi ấm nên mới bị lạnh đến thế. Không biết Kiều Liên có sao không. Riêng Bảo, anh thấy lạnh và khật khừ cả ngày. Rất may, bữa trước, công việc cũng làm sắp xong, nên anh gắng hoàn tất nó nội ngày hôm nay để nếu có bệnh, vẫn không lo dở dang nhiệm vụ sở trao phó.

Buổi tối, dù không đói, Bảo cũng gắng xuống cafeteria ăn một chén xúp nóng, uống thêm một ly cognac nữa. Anh ngồi chờ Kiều Liên để giãn chuyện đi ăn cơm Tàu đến hôm khác để tối nay ở nhà nghỉ ngơi và nếu nàng muốn, Bảo có thể viện lý do thời tiết, gọi về hãng để ở lại thêm vài ngày với Kiều Liên...vì...tìm được một người 'partner' như nàng không phải là dễ.

Tám giờ tối, Bảo đã uống thêm một ly ca-phê nóng, Kiều Liên cũng chưa xuống ăn cơm. Anh uể oải trở lên phòng. Bảo để ngỏ cửa, không cài then phòng để...nếu Kiều Liên có lên, sẽ biết anh đang chờ nàng. Bảo cẩn thận kéo tấm chăn cho ngay ngắn và lên cao một chút để 'lúc đó' khỏi bị quên như đêm trước. Bảo tắt đèn lớn, nằm xuống giường nghỉ mệt.

Bên ngoài, trời không đổ tuyết, nhưng vẫn có gió lớn lùa qua khe cửa hơi làm rung động chiếc màn. Một lúc, vừa vì mệt, vừa do hơi rượu mạnh, Bảo thiếp đi. Trong cơn mê huyền hoặc, Bảo thấy mình như cô bé quàng khăn đỏ trong chuyện nhi đồng Pháp La Petite Chaperonrouge đang ôm ấp...một sinh vật...một sinh vật lạ lùng...ghê sợ...trong một không

gian giống như hang động đã thú giữa cái ánh sáng chập chùng hư ảo..lạnh lẽo...những làn hơi thở phà vào mặt...không một chút hơi ấm của sự sống. Có tiếng cười gần...tự mãn kèm theo tên Bảo được gọi...như rít trong hàm răng nhọn hoắt...

- "Bảo..."

Bảo bừng thức giấc...một khối nặng lạnh như thép nguội đang đè lên mình. Bảo mở mắt, bắt gặp ngay ánh mắt long lanh như phát quang ở sát mặt mình. Kiều Liên...Ma Kiều Liên...Không hiểu sao chữ Ma thoáng hiện lên trong óc làm Bảo giật mình. Anh muốn thoát ra cũng không được. Nhưng cái ý muốn đó chỉ thoáng qua cũng nhường chỗ cho những thôi thúc đam mê.

- "Bảo...nhớ em không?" Thở dốc: "Em muốn anh quá chừng...anh thực tuyệt diệu..." Có tiếng cười rít qua kẽ răng.

Kiều Liên ôm xiết làm Bảo muốn nghẹt thở, hai bàn tay như móc sắt lại xé tung quần áo lót của Bảo...và cơn bão tuyết nhục dục âm âm kéo đến. Chiếc chăn như không đủ rộng để che khắp thân thể hai người hoặc đã rơi xuống đất từ lúc nào không hay, khiến toàn thân Bảo đều cảm thấy lạnh...Thời gian như kéo dài tới vô tận với một nỗi lo sợ mà trong cơn mê hoảng, Bảo không thể tìm ra nguồn gốc. Tâm thần Bảo chới với, muốn thoát khỏi nanh vuốt của con ác thú, nhưng toàn thân chàng rã rời, như hết cả sức phản kháng. Tiếng rên mới kinh khiếp, có lẽ người ở ngoài hành lang cũng nghe thấy rõ một. Bảo cảm thấy rũ liệt, hoàn toàn thụ động trước sự điên cuồng của người đàn bà. Hai mắt Bảo nổ đom đóm.

Mồ hôi lạnh vã ra như tắm, cuộc làm tình vất vả...đau đớn...cho đến lúc Bảo bung đi như con diều đứt giây...và thực sự ngắt đi.

Bảo thức giấc lúc trời chưa sáng. Kiều Liên đã bỏ đi từ lúc nào rồi. Người đàn bà này...không tình nghĩa, mà chỉ có nhục dục...Không cần biết tới hai chữ 'đạo đức' mà chỉ được chỉ vẽ con đường thỏa mãn lòng ham muốn vị kỷ...Kết quả của cái gọi là văn minh, là nữ quyền của cái thế giới ngày nay chẳng. Bảo nằm ẹp trên giường mệt nhọc như người bệnh lâu ngày, lẩn thẩn nghĩ về Kiều Liên như thế.

Cái gối! Chợt Bảo nghĩ tới cái gối của Kiều Liên dùng. Lăn này cũng chỉ có một vệt nhỏ trên mặt, nhưng bên trong sưng máu! Trời...không hiểu nổi!

Hết dậy nổi để đi làm, Bảo gọi điện thoại cho nơi làm việc. Mãi đến trưa, sau một cơn ngủ vùi, Bảo trở xuống cafeteria ăn vội chén xúp...và mua về một chai cognac nhỏ, loại mấy tay ghiền thường bỏ trong túi áo vét, vì trong người lúc nào cũng mệt và cảm thấy lạnh run...Trên đường về phòng, bất chợt Bảo theo thang máy lên tận lầu sáu, tầng cao nhất của tòa khách sạn. Cửa thang mở ra, Bảo đã cảm thấy lạnh ngắt, vì trên này hình như không có chạy heat! Những dãy hành lang tối tăm, có mùi mốc xông lên cay cay mũi. Ánh sáng mờ mờ từ mấy khung cửa kính không đủ soi rõ màu thảm...Các phòng, có những phòng bằng số trên cửa đã rớt mất, không được thay thế vì chắc trên này lâu nay không người muốn. Trong một khung cảnh thế này mà Kiều Liên ở được sao, nếu nàng không phải là một người bị bệnh tâm thần. Có thể lắm. Với quá khứ bị áp chế, tình dục bị dồn ép

như vậy, một người đàn bà tràn căng nhựa sống như Kiều Liên khủng lên không phải là không có lý. Fread đã từng chứng minh điều đó trong hệ thống triết học của ông ta từ cả nửa thế kỷ nay. Nhưng dù sao, trong cảnh lạnh lẽo, vắng vẻ đến thế lương của chốn này, nhớ lại hai đêm làm tình như điên dại với một người đàn bà mới quen biết trong một giờ cũng làm cho Bảo vô cùng bối rối...đến sợ hãi. Anh có thể chịu đựng thêm một lần nữa không? Câu hỏi khó trả lời...vì từ trong thâm tâm anh, hai cuộc gặp gỡ đó quả đã thỏa mãn tốt cùng, nghĩ lại lúc nào cũng còn thấy mê mê...Bỏ thì thương, mà vương lại sợ mất xác tại sa trường.

Thực khó nghĩ!

Bảo thất thểu trở về phòng mình, nằm đắp chăn, uống rượu cho bụng đỡ run, để cuối cùng thấy rằng sức người có hạn và cũng đáng trân quý, không thể vì đam mê mà phung phí, mà mạo hiểm được.

Bảo có ngay quyết định dứt khoát. Anh trở lại nơi làm việc, bàn giao công việc đã hoàn tất cho khách hàng, rồi thuê taxi ra thẳng phi trường. Anh vào khách sạn Marriotte ở qua đêm để mai về Cali.

Một tháng sau, một tháng Bảo đã bị đau hơn một tuần vì bị cảm lạnh...mất energy, do làm việc quá độ! Bảo khám phá ra hai điều kinh khủng liên quan đến người đàn bà họ Ma: Hãng ABC Production không hề gửi một người nào trong Accounting Department, nhất là lại có cái tên lạ hoắc là Ma Kiều Liên sang Saint Louis, và điều thứ hai là chàng gặp ông thầy cũ từ Saint Louis đã sang định cư ở một thành phố cách nơi chàng ở mấy chục miles và Ma Kiều Liên là... bà

Hoàng.

Hôm đó, chàng tới một hãng khách hàng thì gặp ông thầy cũ đang đến nộp đơn xin việc. Hai người dễ dàng nhận ra nhau... Và sau khi hàn huyên xong, ông Hoàng cho Bảo địa chỉ và hẹn ngày mời Bảo đến ăn cơm với gia đình ông.

Căn apartment hai phòng ngủ chật chội. Ông Hoàng tuy đã lớn tuổi, nhưng tính tình vẫn 'tếu' như xưa. Ông cụ thì nằm ẹp trên giường, bà cụ ngồi im trên chiếc xích đu, hai mắt không rời TV, trong đó, đang chiếu một cuốn phim bộ Hồng Kông.

Ông Hoàng dọn bàn nhanh như một bà nội trợ chăm việc nhà:

- "Ngày hôm nay tớ đãi cậu chả 'dò'...tớ cuốn bánh tráng thực đấy nhá, không phải thứ đồ Mẽ đầu." Vừa nói, vừa lảng xảng dọn thứ nọ, thứ kia.

- "Có gì anh để em phụ cho." Bảo rất thân tình nói với ông như thế.

- "Được, cậu sốt cái nước mắm này ra hai chén nhỏ đi."

Ông chỉ tay vào tô nước chấm:

- "Tớ mang rau sống ra nữa là xong." Quay lại hỏi: "À mà Bảo uống bia gì...đây có Micholob, Hendiken, Bud."

- "Anh cho em Hendiken đi. Uống thứ này...có mùi giống bia mình hơn". Bảo đặt lại mấy đồ trên bàn: "Anh làm nhiều quá, còn..."

- "Hai đứa mình thôi" ông Hoàng cướp lời...lắc đầu... "Tớ chả chơi với đứa nào ở đây cả."

Còn bà ấy đâu...Đi làm chẳng?

Ông Hoàng trở lại bàn, thân mật:

- "Ăn đi...Lâu quá...anh em mình mới gặp nhau, hình như là từ cái buổi ở phòng giáo sư trường Hưng Đạo Saigon?". Ông lắc đầu: "Với bao nhiêu thay đổi. Bãi bể, nương dâu!"

Bỗng có tiếng ho sù sụ của ông cụ từ buồng vọng ra. Ông Hoàng lật lật đứng lên:

- "Cứ tự nhiên đi, tớ phải xem cụ một chút," Ông vừa nói, vừa bỏ vào trong.

Có tiếng hỏi han nhẹ nhàng từ phòng bên vọng sang. Bảo thực cảm phục lòng hiếu thảo của ông thầy cũ.

Tuy thân tình, nhưng chưa bao giờ Bảo hỏi về gia cảnh của ông Hoàng, nhất là về bà vợ nghe có tiếng là đẹp của ông. Bây giờ, thấy cảnh hiu quạnh của gia đình này, Bảo không thể không thắc mắc.

Ông Hoàng từ trong vui vẻ đi ra, vừa ngồi xuống ghế, vừa nói nhỏ:

- "Các cụ nhiều khi như con nít...đòi ăn cái nọ, chê bai cái kia." Ông cầm dưa, gấp rau vào bát, lắc đầu: "Kể cả cái việc...vệ sinh cũng vậy."

Bảo chỉ biết yên lặng ăn. Ông Hoàng cười:

- "Tớ kiêm mọi việc, từ việc nội trợ tới việc làm...vú em."

Bảo tự nhiên buột miệng:

- "Vậy chị...?" Anh bỗng cảm thấy mình vô ý quá nên nín luôn...

Ông Hoàng tuy miệng cười, nhưng cau mày nhìn Bảo, nửa khôi hài, nửa nghiêm túc:

- "Bả tự giải phóng rồi!" Lắc đầu: "Mỹ nó dậy...như thế, để được sống thực cho...mình!"

- "Ly dị?"

- "Hơn thế nữa...tự bỏ đi...rồi...gặp tai nạn...chết rồi."

Không khí bữa ăn bỗng kém vui. Ông Hoàng cố tạo vẻ khôi hài, nói chuyện mình mà như kể chuyện cổ tích:

- "Hai cụ tôi thì dĩ nhiên là gánh nặng rồi...lạ đáo tùm lum làm sao người khuê nữ như bà ấy chịu nổi" Nhìn nhanh vào trong, "Còn tôi...bả chê là cù lần...đần độn...không tạo được cái passion cho bả! Không biết bắt chước kiểu cộ văn minh của những thằng Mỹ...ve vuốt làm cho đàn bà hứng tình...tới tuyệt đỉnh khoái lạc," Cười lớn: "Rồi một đêm cãi nhau...bả bỏ đi trong lúc đang có bão tuyết...Sáng dậy...tớ thấy bà ấy nằm chết ngay trước cửa...vì trượt chân trên mấy bậc thềm, đầu đập vào bậc gạch...bể sợ...!". Giọng cố làm ra vẻ thản nhiên...nhưng không khỏi lộ ra vẻ chua chát.

Bảo nghĩ ngay tới cái đầu phun máu, buột miệng hỏi:

- "Bể đầu...? Saint Louis?"

- "Đúng, thời tôi ở bên ấy. Trước đó, bả cũng đã dọn ra ở hotel Howard cả tháng rồi...tối hôm đó về đòi ly dị, chia cửa." Chép miệng: "Khốn nạn, của cải còn gì đâu. Có ít tiền trong nhà băng thì bả đã rút ra tiêu xài cho xứng danh là một bà Hoàng hết rồi còn đâu!". Giọng mỉa mai: "Hừ đúng là bà Hoàng...nhưng ông Hoàng thì rách như...tổ đĩa!"

Chợt nghe tới chữ Howard, Hotel Howard, có thể nào? Bảo bỏ vội dưa xuống, thẳng thốt:

- "Hotel Howard...Ma Kiều Liên!"

Ông lắc đầu:

- "Ma nào, mà là Trần...Trần Kiều Liên," Rồi bỗng ngạc nhiên, trợn mắt: "Cậu biết bà?"

- "Không. Ngày trước nghe bạn bè nói thôi." Bảo chối, giả vờ bên lên tiếp: "Hồi đó, đứa nào cũng nói..."

- "Vợ của ông Hoàng đẹp, phải không?" Ông lắc đầu, cười gượng: "Cái nét mới đánh chết cái đẹp." Nhìn xa vắng: "Thời trước ở nhà...bà cũng nét na lăm chứ...nhưng sang đến đây đồ đốn!"

Ông Hoàng uống hết luôn ly bia, khà một cái, lắc đầu quây quây.

Bảo ngồi run, như mất hồn trên ghế, không còn thiết ăn uống nữa. Ông Hoàng thì vì chuyện riêng, nên cũng ngơ ngẩn như người mộng du...

Từ lúc đó, Bảo không dám nhìn thẳng mắt ông Hoàng, lòng vô cùng bối rối, nên kiếu từ sớm hơn dự định.

Về đến nhà thì trời đã tối. Trong phòng mờ sáng, nhưng điều làm Bảo kinh hoảng khi thấy những dấu giày đàn bà ánh lên trên mặt thảm giống như đã thấy vết giày của Kiều Liên để trên thảm ở hotel Howard...Trên bàn ăn, chữ nguệch ngoạc của Tiến, tên bạn ở chung nhà: "Tao ra mua chai rượu!"

Bảo hết sức ngạc nhiên vì Tiến đâu có ghiền rượu. Một thoáng sợ hãi, Bảo chạy vào phòng Tiến...liếc nhìn...trên gối của hắn có vết máu đỏ. Anh vội cầm lên, cái gối sưng máu..chảy nhỏ giọt trên thảm...khi Bảo mang nó vào phòng tắm.

Ma Kiều Liên đã về đây tìm Bảo nhưng may mắn anh vắng nhà thoát nạn và kẻ bị thế mạng...là Tiến, anh bạn ở chung nhà.

Không chậm trễ, Bảo dọn ngay một ít quần áo thực dụng cho vào vali, bỏ đi sau khi để lại cho Tiến mấy chữ nhắn nhủ vội vàng.